

Αριθμός 67/2015

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Β2 Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους δικαστές Γεώργιο Γιαννούλη, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Χριστόφορο Κοσμίδη, Δημήτριο Κόμη, Απόστολο Παπαγεωργίου και Παναγιώτη Κατσιρούμπα, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, την 11^η Νοεμβρίου 2014, με την παρουσία και της γραμματέως Σπυριδούλας Τζαβίδη, για να δικάσει την υπόθεση, μεταξύ:

ΤΗΣ ΑΝΑΙΡΕΣΕΙΟΥΣΑΣ: Ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «TOP LINE ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΟΔΙΚΩΝ ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ», όπως εκπροσωπείται νόμιμα, που εδρεύει στη Θεσσαλονίκη και παραστάθηκε δια της πληρεξούσιας δικηγόρου Θεοδώρας Βασιλειάδου, η οποία κατέθεσε προτάσεις.

ΤΩΝ ΑΝΑΙΡΕΣΙΒΛΗΤΩΝ: 1) Γεωργίου Γκλεζάκου, κατοίκου Ασπροπύργου, 2) Χαράλαμπου Καρυπίδη, κατοίκου Πειραιά, 3) Γεωργίου Χούντα, κατοίκου Κορωπίου, 4) Γεωργίου Ζαφείρη, κατοίκου Ιλίου, 5) Παντελή Ζαφείρη, κατοίκου Ιλίου και 6) Χρήστου Νταγιάτη, κατοίκου Κορινθίας, που παραστάθηκαν δια δηλώσεως (ΚΠολΔ 242 παρ.2) του πληρεξούσιου δικηγόρου Νικολάου Γκώνια, οι οποίοι κατέθεσε προτάσεις.

ΤΟΥ ΠΑΡΕΜΒΑΙΝΟΝΤΟΣ: Επαγγελματικού σωματίου με την επωνυμία «ΣΕΟΦΑΕ», όπως εκπροσωπείται νόμιμα, που εδρεύει στον Πειραιά και δεν παραστάθηκε.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 26-10-2001 αγωγή των ήδη αναιρεσιβλήτων, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Επί της αγωγής εκδόθηκε η 2206/2003 απόφαση του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου και, κατόπιν άσκησης εφέσεως, η 9898/2005 ερήμην της εκκαλούσας απόφαση του Εφετείου Αθηνών. Μετά την άσκηση ανακοπής ερημοδικίας, εκδόθηκε η 230/2008 απόφαση του Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση απασών ζητεί η αναιρεσείουσα με την από 15-10-2008 αίτησή της.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως εκδόθηκε η 1033/2012 απόφαση του Αρείου Πάγου, που κήρυξε απαράδεκτη την τότε διεξαχθείσα συζήτηση. Ήδη, κατά τη νέα συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε με τη σειρά της από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω.

Ο εισηγητής Αρεοπαγίτης, Χριστόφορος Κοσμίδης, ανέγνωσε την από 26-10-2009 έκθεση του ήδη αποχωρήσαντος από την υπηρεσία Αρεοπαγίτη Σαράντη Δρινέα, με την οποία εισηγήθηκε την παραδοχή του τελευταίου λόγου αναιρέσεως κατά το πρώτο σκέλος αυτού και την απόρριψη των λοιπών.

Η πληρεξούσια της αναιρεσείουσας ζήτησε την παραδοχή της αίτησης και την καταδίκη των αντιδίκων στα δικαστικά έξοδα.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Επειδή, κατά το άρθρο 82 εδ. γ' ΚΠολΔ, αποφάσεις και δικόγραφα που επιδίδονται στους κυρίως διαδίκους πρέπει να επιδίδονται και σε εκείνον που άσκησε πρόσθετη παρέμβαση. Από τη διάταξη αυτή, σε συνδυασμό προς εκείνη του άρθρου 81 παρ.3 ΚΠολΔ, η οποία ορίζει ότι ο παρεμβαίνων καλείται στις επόμενες διαδικαστικές πράξεις από το διάδικο που επισπεύδει τη δίκη, συνάγεται ότι η κλήση προς συζήτηση της αιτήσεως αναιρέσεως, είτε γίνεται κάτω από αντίγραφο του αναιρετήριου είτε αυτοτελώς (ΚΠολΔ 568), πρέπει να επιδίδεται και προς εκείνον, που είχε στη δίκη επί της

ΕΦΕΡΘΗΚΕ
Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

Δρινέα
13

ουσίας, από την οποία προήλθε η προσβαλλόμενη απόφαση, την ιδιότητα του προσθέτως παρεμβαίνοντος, ώστε να ενημερώνεται και αυτός ως προς την εξέλιξη της δίκης και να ασκεί τα νόμιμα δικαιώματά του (ΑΠ 1033/2012). Περαιτέρω, κατά το άρθρο 576 παρ.2 ΚΠολΔ, αν ο αντίδικος εκείνου που επισπεύδει τη συζήτηση της αίτησης αναίρεσης δεν εμφανισθεί ή εμφανισθεί, αλλά δεν λάβει μέρος σ' αυτή με τον τρόπο που ορίζει ο νόμος, ο Άρειος Πάγος εξετάζει αυτεπαγγέλτως αν κλητεύθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα. Αν η κλήση επιδόθηκε νομότυπα προχωρεί στη συζήτηση παρά την απουσία εκείνου που έχει κλητευθεί. Εν προκειμένω, όπως προκύπτει από την 08774Γ/10-9-2014 έκθεση επιδόσεως του Ν. Γκώνια, δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών, ακριβές αντίγραφο της από 27-3-2014 κλήσεως, με την οποία φέρεται προς συζήτηση η από 15-10-2008 αίτηση αναίρεσεως, με την πράξη ορισμού δικασίμου και με πρόσκληση των καλούντων αναιρεσιβλήτων προς το επαγγελματικό σωματείο με την επωνυμία «ΣΕΟΦΑΕ», το οποίο στο δικαστήριο της ουσίας είχε παρέμβει προσθέτως υπέρ αυτών, επιδόθηκε νομίμως και εμπροθέσμως προς το εν λόγω σωματείο για να παραστεί στη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας. Το προσθέτως παρεμβάν σωματείο, όμως, δεν εμφανίστηκε στο ακροατήριο κατά την εκφώνηση της υποθέσεως από τη σειρά του πινακίου της εν λόγω δικασίμου ούτε κατέθεσε, κατ' άρθρο 242 παρ.2 ΚΠολΔ, δήλωση μη παραστάσεως σ' αυτή. Επομένως, η συζήτηση πρέπει να προχωρήσει παρά τη δικονομική απουσία του.

2. Επειδή, κατά το άρθρο 553 παρ.1 εδ. α' ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται μόνο κατά των αποφάσεων που δεν μπορούν να προσβληθούν με ανακοπή ερημοδικίας και έφεση. Εξ άλλου, κατά το άρθρο 531 παρ.1 ΚΠολΔ, σε περίπτωση ερημοδικίας του εκκαλούντος εφαρμόζονται ως προς την έφεση οι διατάξεις για την ερημοδικία του ενάγοντος. Με ανάλογη εφαρμογή, δηλαδή, όσων ορίζονται στο άρθρο 272 παρ.1 και 2 ΚΠολΔ, η έφεση απορρίπτεται ερήμην του εκκαλούντος, ο οποίος επιμελήθηκε τη συζήτηση ή κλητεύθηκε νόμιμα για να παραστεί σε αυτήν. Η απόρριψη της έφεσης λόγω ερημο-

δικίας του εκκαλούντος γίνεται κατ' ουσίαν και όχι κατά τύπους, διότι, παρ' όλο που στην πραγματικότητα οι λόγοι της έφεσης δεν εξετάζονται ως προς το παραδεκτό και τη βασιμότητά τους, θεωρείται, κατά πλάσμα του νόμου, ότι είναι αβάσιμοι. Επομένως, αν η ασκηθείσα έφεση κατά της πρωτόδικης απόφασης απορριφθεί λόγω ερημοδικίας του εκκαλούντος, με το ένδικο μέσο της αναίρεσης προσβάλλεται μόνον η, μη υποκείμενη πλέον σε ανακοπή ερημοδικίας, απόφαση του εφετείου, στην οποία ενσωματώνεται η πρωτόδικη. Με τον τρόπο αυτό, τα τυχόν σφάλματα της πρωτόδικης απόφασης, θεωρούμενα ως επικυρωθέντα από το εφετείο, μπορούν να προβληθούν με την αίτηση αναιρέσεως ως σφάλματα της δευτεροβάθμιας απόφασης, εφ' όσον συνιστούν και αναιρετικούς λόγους παραδεκτώς προβαλλόμενους (ΟΛΑΠ 16/90). Περαιτέρω, κατά το άρθρο 554 ΚΠολΔ, αν η ανακοπή ερημοδικίας απορρίφθηκε, η αναίρεση απευθύνεται κατά της απόφασης που απέρριψε την ανακοπή, οπότε θεωρείται ότι προσβάλλεται και η ερήμην απόφαση, κατά της οποίας είχε απευθυνθεί η ανακοπή, εφ' όσον δεν παρήλθε η προθεσμία για την άσκηση αναίρεσης κατά της απόφασης αυτής. Σύμφωνα με την πρώτη από τις διατάξεις αυτές (ΚΠολΔ 553 παρ.1), η ερήμην οριστική απόφαση του εφετείου υπόκειται σε αναίρεση μόνον αφ' ότου έπαψε να υπόκειται σε ανακοπή, είτε διότι παρήλθε άπρακτη η προθεσμία της ανακοπής, η οποία αρχίζει με την επίδοση της ερήμην απόφασης, είτε διότι ο διάδικος παραιτήθηκε του δικαιώματός του να ασκήσει ανακοπή. Αν ασκηθεί εμπροθέσμως ανακοπή, η ερήμην εφετειακή απόφαση υπόκειται σε αναίρεση αφ' ότου εκδοθεί η απόφαση του εφετείου που απορρίπτει την ανακοπή, η οποία, επίσης υπόκειται έκτοτε σε αναίρεση, εφ' όσον υπάρχει κάποιος βάσιμος λόγος κατ' αυτής. Όσο η δίκη επί της ανακοπής εκκρεμεί, δεν μπορεί να γίνει λόγος για έναρξη ή αναστολή της προθεσμίας αναίρεσης κατά της ερήμην εφετειακής απόφασης, έστω και αν στο στάδιο αυτό επιδοθεί η εν λόγω απόφαση, αφού δεν είναι τότε ακόμη δεκτική αναίρεσης. Συνεπώς, η επίδοση της ερήμην απόφασης κινεί μόνο την προθεσμία για την ανακοπή και δεν αρκεί για την έναρξη της προ-

ΕΦΕΡΘΗΚΕ
Ο ΕΚΑΠΤΗΣ

13

θεσμίας της αναίρεσης. Ούτε μόνη η έκδοση της απορριπτικής της ανακοπής απόφασης του εφετείου κινεί την προς αναίρεση προθεσμία. Διότι, κατά την αληθή έννοια των ως άνω διατάξεων σε συνδυασμό και προς εκείνες των άρθρων 564 και 499 ΚΠολΔ, για την έναρξη της προς αναίρεση προθεσμίας πρέπει και να επιδοθεί η απορρίπτουσα την ανακοπή απόφαση. Η ανάγκη της επίδοσης συνάγεται και από την ουσιαστική (εσωτερική) συνάφεια των αποφάσεων αυτών, ένεκα της οποίας, αλλά και για λόγους οικονομίας της δίκης, ο νομοθέτης προέβλεψε, με την ως άνω διάταξη του άρθρου 554 ΚΠολΔ, τη σύγχρονη άσκηση και συνεκδίκαση της συγχωρούμενης κατ' αυτών αίτησης αναίρεσης. Επί πλέον, με την επίδοση αποτρέπεται ο αιφνιδιασμός και η παγίδευση του διαδίκου, ο οποίος διαφορετικά θα έπρεπε να επαγρυπνεί για να πληροφορηθεί πότε εκδόθηκε η ερήμην απόφαση, ώστε να μην απολέσει την προθεσμία αναίρεσης κατ' αυτής. Η ερμηνεία αυτή δεν αποκλείεται από την τελική φράση του άρθρου 554 ΚΠολΔ «εφόσον δεν πέρασε η προθεσμία για την άσκηση αναίρεσης κατά της απόφασης αυτής», διότι η προϋπόθεση αυτή αναφέρεται στην περίπτωση που παρήλθε άπρακτη η προθεσμία της ανακοπής κατά της ερήμην απόφασης και ο διάδικος ασκεί κατ' αυτής εκπροθέσμως ανακοπή (ΟΛΑΠ 11/98). Στην κρινόμενη περίπτωση, η αίτηση αναιρέσεως στρέφεται α) κατά της 2206/ 2003 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία έγινε εν μέρει δεκτή η από 26-10-2001 αγωγή των αναιρεσιβλήτων κατά της αναιρεσεύουσας από σύμβαση εργασίας, β) κατά της 9898/2005 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών, η οποία εκδόθηκε σε πρώτη συζήτηση ενώπιόν του και με την οποία απορρίφθηκε ως ανυποστήρικτη έφεση της αναιρεσεύουσας κατά της ως άνω αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου, λόγω της ερμηδικίας αυτής και γ) κατά της 230/2008 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών, με την οποία απορρίφθηκε ανακοπή ερημοδικίας της αναιρεσεύουσας κατά της αμέσως ανωτέρω αποφάσεως, που είχε εκδοθεί σε βάρος της. Από κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν προκύπτει ότι έχει επιδοθεί η τελευταία αυτή εφετειακή απόφαση, με την επίδοση

της οποίας κινείται η προθεσμία για την άσκηση αναιρέσεως κατ' αυτής, καθώς και κατά της ερήμην εκδοθείσας 9898/2005 απόφασης, η δε κρινόμενη αίτηση αναιρέσεως ασκήθηκε με κατάθεση στη Γραμματεία του Εφετείου Αθηνών την 15-10-2008. Υπό τα δεδομένα αυτά, η κρινόμενη αίτηση αναιρέσεως ασκείται απαραδέκτως μεν κατά της 2206/2003 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, η κατά της οποίας έφεση απορρίφθηκε ως ανυποστήρικτη με την 9898/2005 απόφαση του Εφετείου Αθηνών. Η ίδια αίτηση αναιρέσεως, όμως, ως προς τις προσβαλλόμενες με αυτήν 9898/2005 και 230/2008 αποφάσεις του Εφετείου Αθηνών, ασκείται νομίμως και εμπροθέσμως, είναι παραδεκτή και πρέπει να εξετασθεί, περαιτέρω, ως προς τους λόγους αναιρέσεως που προβάλλονται με αυτήν.

3. Επειδή, κατά το άρθρο 501 ΚΠολΔ, ανακοπή κατά αποφάσεως που έχει εκδοθεί ερήμην επιτρέπεται αν εκείνος που δικάστηκε ερήμην δεν κλητεύθηκε καθόλου ή δεν κλητεύθηκε νόμιμα ή εμπρόθεσμα ή αν συντρέχει λόγος ανώτερης βίας. Ως ανώτερη βία νοείται οποιοδήποτε ανυπαίτιο γεγονός εξαιρετικής φύσεως, που δεν αναμενόταν και δεν ήταν δυνατό να αποτραπεί από το διάδικο ούτε με μέτρα άκρας επιμέλειας του μέσου συνετού ανθρώπου. Τέτοιο θεωρείται και η αιφνίδια και απρόβλεπτη ασθένεια του πληρεξουσίου δικηγόρου του διαδίκου, εξ αιτίας της οποίας αυτός δεν μπόρεσε να ενεργήσει δικαστική ή εξώδικη πράξη ή να προβεί στις δέουσες ενέργειες για την ανάθεση σε άλλο δικηγόρο της εκτέλεσης της εν λόγω πράξεως. Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη 230/2008 απόφαση, το Εφετείο Αθηνών απέρριψε την ανακοπή ερημοδικίας που άσκησε η ανακόπτουσα (εναγομένη, εκκαλούσα και ήδη αναιρεσείουσα) κατά της ερήμην αυτής εκδοθείσας 9898/2005 απόφασης, αφού δέχθηκε ότι η μη παράσταση αυτής στο ίδιο Εφετείο κατά τη δικάσιμο της 15-11-2005, κατά την οποία συζητήθηκε η από 18-11-2004 έφεσή της κατά της 2206/2003 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, δεν μπορούσε να αποδοθεί σε ανώτερη βία. Ειδικότερα, το Εφετείο δέχθηκε ότι από την προ-

Θ ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
Ο ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑΣ

Α. Μανιάνης
13

σκομιζόμενη από 15-11-2005 γνωμάτευση – βεβαίωση του ιατρού Γεωργίου Τέλιου, ΩΡΛ, χειρουργού κεφαλής και τραχήλου, αποδεικνύεται μεν ότι η πληρεξούσια δικηγόρος της αναιρεσείουσας μετέβη στο ιατρείο του εν λόγω ιατρού περί ώρα 09:30 της ίδιας ημέρας, που ήταν και η ημέρα εκδίκασης της εφέσεως, οπότε διεγνώσθη ότι έπασχε από οξεία μέση ωτίτιδα αριστερού ωτός β' σταδίου (σταδίου παροχέτευσης – ρήξης τυμπάνου) και της χορηγήθηκε η δέουσα αγωγή, με τη σύσταση να παραμείνει κλινήρης. Από την παραπάνω διαπίστωση, όμως, όπως, περαιτέρω, δέχθηκε το Εφετείο, δεν αποδεικνύεται ανυπέβλητο κώλυμα για να παρουσιασθεί η πληρεξούσια δικηγόρος στο δικαστήριο ή να ειδοποιηθεί περί αυτού το νόμιμο εκπρόσωπο της ανακόπτουσας, προκειμένου ο τελευταίος να, ορίσει άλλο δικηγόρο, δοθέντος, μάλιστα, ότι η πάθηση της δικηγόρου διεγνώσθη περί ώρα 09:30 και η συνεδρίαση του Δικαστηρίου είχε ορισθεί για την 11:00 ώρα, οπότε υπήρχε η δυνατότητα να δοθεί λύση στο πρόβλημα είτε με τη δικαστική εκπροσώπηση της εκκαλούσας από άλλο δικηγόρο είτε με την υποβολή αιτήματος αναβολής της συζητήσεως. Κατόπιν αυτών, το Εφετείο απέρριψε την ανακοπή ερημοδικίας ως κατ' ουσίαν αβάσιμη. Με την κρίση αυτή, το δικαστήριο της ουσίας δεν στέρησε την απόφασή του από νόμιμη βάση, ως προς την εκ του ουσιαστικού δικαίου έννοια της ανώτερης βίας, αφού με επαρκείς αιτιολογίες κατέληξε στο σαφές αποδεικτικό πόρισμα ότι η ασθένεια της πληρεξούσιας δικηγόρου της αναιρεσείουσας, στη συγκεκριμένη περίπτωση, δεν συνιστούσε ανυπέβλητο κώλυμα, που δεν μπορούσε να αποτραπεί ούτε με μέτρα άκρας επιμέλειας του μέσου συνετού ανθρώπου. Επομένως, ο πρώτος από τους λόγους της αιτήσεως, με τον οποίο υποστηρίζεται το αντίθετο και αποδίδεται στην προσβαλλόμενη 230/2008 απόφαση του Εφετείου Αθηνών η αναιρετική πλημμέλεια του άρθρου 559 αρ.19 ΚΠολΔ, είναι αβάσιμος. Κατά το μέρος δε, με το οποίο η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι δεν αιτιολογείται πώς ήταν εφικτό, εντός του προαναφερθέντος μικρού χρονικού διαστήματος, να καταστεί εφικτή η παράστασή της με άλλο δικηγόρο ή να αναβληθεί η συζήτηση της υποθέ-

σεως, αφού ο νόμιμος εκπρόσωπός της ήταν κάτοικος Θεσσαλονίκης, η πληρεξούσια ήταν δικηγόρος Πειραιώς και το δικαστήριο συνεδρίαζε στην Αθήνα, ο αυτός λόγος αναιρέσεως ελέγχεται ως απαράδεκτος, διότι συνιστά αιτίαση που πλήττει την περί πραγμάτων ανέλεγκτη κρίση του δικαστηρίου της ουσίας.

4. Επειδή, κατά το άρθρο 559 αρ.14 ΚΠολΔ, υπάρχει λόγος αναιρέσεως αν το δικαστήριο παρά το νόμο κήρυξε ή δεν κήρυξε ακυρότητα, έκπτωση από δικαίωμα ή απαράδεκτο. Ο λόγος αυτός αναιρέσεως αναφέρεται σε ακυρότητες, δικαιώματα και απαράδεκτα από το δικονομικό δίκαιο. Επί παραλείψεως της κηρύξεως προσωρινού απαραδέκτου, όπως είναι το απαράδεκτο της συζητήσεως, ο λόγος αυτός στοιχειοθετείται όταν το απαράδεκτο αυτό επιβάλλεται από το νόμο, μεταξύ άλλων περιπτώσεων, προς εξασφάλιση της ασκήσεως δικονομικού δικαιώματος, όπως είναι, πρωτίστως, το θεμελιώδες δικαίωμα της υπερασπίσεως (ΚΠολΔ 110 παρ.2). Εξ άλλου, είναι μεν αληθές ότι, κατά το άρθρο 81 παρ.3 ΚΠολΔ, ο παρεμβαίνων πρέπει να καλείται στις επόμενες διαδικαστικές πράξεις από το διάδικο που επισπεύδει την δίκη, πλην, όμως, άμεσο έννομο συμφέρον (ΚΠολΔ 68) για την προβολή του εκ της παραλείψεως της κλητεύσεως απαραδέκτου έχει μόνο ο ίδιος ή και ο υπέρ ου η παρέμβαση, και όχι ο αντίδικός τους. Στην προκειμένη περίπτωση, με το δεύτερο από τους λόγους της αιτήσεως, πλήττεται η προσβαλλόμενη 9898/2005 απόφαση του Εφετείου Αθηνών, διότι παρά το νόμο παρέλειψε να κηρύξει απαράδεκτη τη συζήτηση της εφέσεως της αναιρεσιούσας (τότε εκκαλούσας), που είχε γίνει με επίσπευση των αναιρεσιβλήτων (τότε εφεσιβλήτων), λόγω μη κλητεύσεως κατά την εκδίκασή της, την 1-11-2005, του επαγγελματικού σωματείου με την επωνυμία «ΣΕΟΦΑΕ», το οποίο ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου είχε παρέμβει προσθέτως υπέρ των τελευταίων. Ο εξεταζόμενος λόγος, με τον οποίο αποδίδεται η αναιρετική πλημμέλεια του άρθρου 559 αρ.14 ΚΠολΔ, είναι προεχόντως απαράδεκτος, διότι η αναιρεσιούσα δεν έχει έννομο συμφέρον να επικαλεσθεί την παράλειψη του δικαστη-

ΕΦΕΤΕΙΟ
Ο ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ

15

ρίου της ουσίας να κηρύξει απαράδεκτη τη συζήτηση λόγω μη κλητεύσεως του υπέρ των αντιδίκων αυτής, προσθέτως παρεμβάντος επαγγελματικού σωματείου.

5. Επειδή, κατά το άρθρο 1 παρ.1 του β.δ. της 28-1/4-2-1938 «περί κανονισμού ωρών εργασίας του προσωπικού φορτηγού αυτοκινήτου» (ΦΕΚ Α', 35), τα φορτηγά αυτοκίνητα διακρίνονται σε τρεις κατηγορίες (Α', Β' και Γ'), από τις οποίες η κατηγορία Α' περιλαμβάνει «τα μη εξυπηρετούντα ωρισμένον εργοδότην φορτηγά αυτοκίνητα (αγοραία)». Ως προς το ωράριο εργασίας των οδηγών φορτηγών αυτοκινήτων της παραπάνω κατηγορίας, η διάταξη του άρθρου 2 του ίδιου β.δ., όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο μόνο του β.δ. 882/1961 (ΦΕΚ Α', 224) ορίζει ότι η απασχόλησή τους δεν επιτρέπεται να υπερβαίνει τις 48 ώρες κατά εβδομάδα, ημερησίως δε τις 12 ώρες, στις οποίες συμπεριλαμβάνονται η καθ' εαυτή οδήγηση, που δεν επιτρέπεται να υπερβαίνει τις 8 ώρες ημερησίως, οι στάσεις, οι αναμονές, όλες οι σχετικές με την εκμετάλλευση του αυτοκινήτου εργασίες και η πέρα των 4 ωρών αναμονή στον σταθμό αυτοκινήτων (πιάτσα), ενώ η οκτάωρη απασχόληση διακόπτεται επί μία ώρα. Στη Β' κατηγορία υπάγονται τα φορτηγά των εταιρειών ηλεκτρισμού, ύδρευσης, φωταερίου κλπ και στη Γ' κατηγορία τα φορτηγά των λοιπών ανωνύμων εταιρειών, βιομηχανικών εργοστασίων και επιχειρήσεων πάσης φύσεως. Κατά την παρ.2 του ίδιου άρθρου 1 του πιο πάνω β.δ., η απασχόληση των οδηγών των φορτηγών αυτοκινήτων Γ' κατηγορίας δεν επιτρέπεται να υπερβαίνει τις 8 ώρες ημερησίως, παρά μόνον καθ' ο μέτρο κρίνεται αναγκαία για την πρόληψη διαταραχής στην κανονική διεξαγωγή της εργασίας σε περίπτωση ατυχήματος, επικειμένου ή επελθόντος, επείγουσας εργασίας σε μηχανές, εργαλεία ή εγκαταστάσεις και ανωτέρας βίας, κατά δε το β.δ. 882/1961 και λόγω συσσωρεύσεως εργασίας ή προς αντιμετώπιση επείγουσας γενικά εργασίας επί 2ωρο ημερησίως (πέραν δηλαδή του 8ώρου) και επί τρίμηνο ετησίως κατ' ανώτατο όριο. Εξ άλλου, από το άρθρο 1 παρ.2 του ν. 435/1976 προκύπτει ότι η απασχόληση του μισθωτού κατά το μέρος που υπερ-

βαίνει το ανώτατο όριο διάρκειας της εργασίας κατά τη μονάδα του χρόνου, που έχει ορισθεί με διάταξη νόμου ή με κανονιστική διοικητική πράξη κατά νόμιμη εξουσιοδότηση, συνιστά, εφ' όσον δεν συντρέχουν οι όροι του άρθρου 3 του ν.δ. 515/1970 ή άλλη νόμιμη εξαίρεση, παράνομη υπερωρία, για την οποία ο μισθωτός έχει τις απαιτήσεις που αναφέρονται σε αυτή. Περαιτέρω, με το άρθρο 13 της 12/1984 αποφάσεως του ΔΔΔΔ Αθηνών, που κηρύχθηκε εκτελεστή με την ΥΑ 12430/1984, ο χρόνος εργασίας των οδηγών αυτοκινήτων ορίσθηκε σε 40 ώρες κατά εβδομάδα και με το άρθρο 6 της 40/1985 του ΔΔΔΔ Αθηνών, που κηρύχθηκε υποχρεωτική από 29-11-1985 με την ΥΑ 19533/1985 (ΦΕΚ Β', 720), καθιερώθηκε η εβδομάδα των πέντε εργασίμων ημερών για τους οδηγούς όλων των φορτηγών αυτοκινήτων. Εξ άλλου, με το άρθρο 6 της από 14-2-1984 εθνικής γενικής συλλογικής σύμβασης εργασίας, που δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως με την απόφαση του Υπουργού Εργασίας 11770/20-2-1984 (ΦΕΚ Β', 81), η εβδομαδιαία διάρκεια της εργασίας των μισθωτών ορίσθηκε σε 40 ώρες, για την αμοιβή δε της απασχολήσεως πέρα από το συμβατικό αυτό εβδομαδιαίο ωράριο και έως τη συμπλήρωση του νομίμου ανωτάτου ορίου εβδομαδιαίας εργασίας, δηλαδή της υπερεργασίας, γίνεται παραπομπή στο άρθρο 9 της 1/1982 αποφάσεως του ΔΔΔΔ Αθηνών που κυρώθηκε με το άρθρο 29 του ν. 1346/1983. Από το συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων συνάγεται ότι: α) ως προς τη συνδρομή υπερεργασίας υπό την ανωτέρω έννοια κριτήριο αποτελεί όχι η ημερήσια, αλλά η εβδομαδιαία απασχόληση του μισθωτού και, μάλιστα, εκείνη που πραγματοποιείται κατά τις εργάσιμες ημέρες της εβδομάδας και όχι κατά Κυριακές ή άλλες ημέρες ανάπαυσης, για τις οποίες υφίσταται αυτοτελής νομοθετική πρόνοια και, συνεπώς, ο απασχολούμενος υπό καθεστώς πέντε εργασίμων ημερών εβδομαδιαίως πραγματοποιεί υπερεργασία, για την οποία δικαιούται την οικεία αμοιβή (ωρομίσθιο επαυξανόμενο κατά 25%), αν η απασχόληση του υπερβαίνει κατά τις ημέρες αυτές το συμβατικό όριο των 40 ωρών, β) ως προς τη συνδρομή υπερωριακής εργασίας, στην οποία αφορούν οι παροχές

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Ο ΕΣΦΗΘΗΚΕ

13

του άρθρου 1 του ν. 435/1976, λαμβάνεται υπ' όψη όχι η εβδομαδιαία, αλλά η ημερήσια εργασία, υπό την έννοια ότι υφίσταται υπερωριακή εργασία όταν ο μισθωτός της προκείμενης κατηγορίας απασχοληθεί πέραν των οκτώ ωρών ημερησίως (ή πέραν των εννέα ωρών υπό τους όρους του άρθρου 6 της από 26-2-1975 εθνικής γενικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας, που κυρώθηκε με το άρθρο μόνο του ν. 133/1975), έστω και αν με την υπεραπασχόληση αυτή δεν πραγματοποιείται υπέρβαση του οριζόμενου από το νόμο ανωτάτου ορίου εβδομαδιαίας εργασίας, αφού δεν χωρεί συμψηφισμός της επί πλέον ημερήσιας εργασίας με τις ολιγότερες ώρες εργασίας άλλης ημέρας. Η υπερωριακή αυτή εργασία αμείβεται ανάλογα με το χαρακτηρισμό της ως νόμιμης ή παράνομης. Ειδικώς επί πενθημέρου, η πέραν των 45 ωρών και μέχρι τη συμπλήρωση των 48 ωρών τρίωρη κάθε εβδομάδα ($48-45=3$ ώρες) εργασία θεωρείται ως επιτρεπτή νόμιμη υπερωριακή εργασία (κατ' άρθρο 6 παρ.2 εδ. β' της από 26-2-1975 ΕΓΣΣΕ, ν. 133/1975) που δεν συμψηφίζεται στα επιτρεπόμενα όρια υπερωριακής απασχόλησης και αμείβεται σύμφωνα με το άρθρο 1 του ν. 435/1976, δηλαδή με το καταβαλλόμενο ωρομίσθιο αυξημένο κατά 25%, για τις πρώτες 60 ώρες ετησίως. Η δε παράνομη, δηλαδή χωρίς την τήρηση των προϋποθέσεων του ν.δ. 515/1970, αμείβεται σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ.2 του ν. 435/76, δηλαδή με αποζημίωση βάσει των διατάξεων του αδικαιολογήτου πλουτισμού (ΑΚ 904 επ.) και προσαύξηση 100% του καταβαλλομένου ωρομισθίου. Επίσης, η εργασία του μισθωτού κατά την Κυριακή και το Σάββατο δεν αποτελεί υπερωριακή εργασία, αν δεν υπερβαίνει το ανώτατο νόμιμο όριο ημερήσιας απασχόλησης. Τέλος, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 216 παρ.1 εδ. α' ΚΠολΔ, για να έχει νομική πληρότητα το δικόγραφο της αγωγής οδηγού φορτηγού αυτοκινήτου με αίτημα την καταβολή αμοιβής για υπερεργασία και υπερωριακή απασχόληση, λόγω υπέρβασης των χρονικών ορίων εργασίας, θα πρέπει να αναφέρεται η εργασιακή σχέση και οι όροι αυτής, καθώς και η διάρκεια της εβδομαδιαίας και καθ' εκάστη ημέρα απασχολήσεως. Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την

επισκόπηση του δικογράφου της ένδικης, από 26-10-2001 αγωγής, οι ενάγοντες (ήδη αναιρεσίβλητοι) για τη θεμελίωση του αιτήματός τους για πληρωμή αμοιβής για υπερεργασία και υπερωριακή απασχόληση, τις οποίες ισχυρίζονται ότι προσέφεραν στην εναγομένη (ήδη αναιρεσείουσα) ανώνυμη εταιρία κατά τα αναφερόμενα στην αγωγή χρονικά διαστήματα, εκθέτουν ότι με ατομικές συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, που καταρτίσθηκαν εντός του έτους 2000, προσλήφθηκαν ως οδηγοί φορτηγών αυτοκινήτων δημοσίας χρήσεως, τα οποία εκμεταλλευόταν η εναγομένη για τη μεταφορά επιβατικών αυτοκινήτων. Ότι για το σκοπό αυτό συμφωνήθηκε να απασχολούνται επί 8 ώρες την ημέρα, επί πενθήμερο εβδομαδιαίως, από ώρα 08:00 έως 16:00 και να πραγματοποιούν δρομολόγια σε διάφορους προορισμούς. Ότι στην πραγματικότητα η εναγομένη τους υποχρέωνε, μετά το ως άνω ωράριο, το οποίο εξαντλείτο στην περιοχή της Αττικής, να εκτελούν επί πλέον μακρινά δρομολόγια είτε στο εσωτερικό (π.χ. Πάτρα, Θεσσαλονίκη, Καλαμάτα, Κοζάνη, Βόλο) είτε στο εξωτερικό (Σκόπια, Πρίστινα, Ιταλία). Ότι, με τον τρόπο αυτό, οι ενάγοντες εργάζονταν πέραν του νομίμου ωραρίου, κατά περίπτωση και τα Σάββατα, καθώς και δύο Κυριακές κάθε μήνα, επί 8 ώρες κάθε Κυριακή. Ότι, ειδικότερα και ενδεικτικά, όταν πήγαιναν στην Πάτρα, έφευγαν από την Αθήνα την 16:00 ώρα, έφθαναν στην Πάτρα την 19:30 ώρα, περίμεναν την άφιξη του πλοίου από την Ιταλία περί ώρα 22:00, φόρτωναν τα αυτοκίνητα στο φορτηγό επί μία με μιάμιση ώρα και στη συνέχεια, περί ώρα 23:30, αναχωρούσαν για την Αθήνα, όπου έφθαναν την 03:00 ώρα. Ότι έτσι, εργάζονταν πέραν του νομίμου ωραρίου τους επί 11 ώρες συνολικά. Ότι σε περίπτωση που το πλοίο είχε αφιχθεί στην Πάτρα την 10:00 ώρα, εκτελούσαν το ίδιο δρομολόγιο, συντομότερα όμως κατά 1½ ώρα, αφού δεν ήταν αναγκαία η αναμονή του πλοίου στην Πάτρα κι έτσι, στην περίπτωση αυτή, εργάζονταν πέραν του νομίμου ωραρίου τους επί 9½ ώρες. Ότι, όταν πήγαιναν στη Θεσσαλονίκη, αναχωρούσαν από την Αθήνα την 16:00 ώρα και έφθαναν στον προορισμό τους την 24:00 ώρα, απασχολούμενοι κατά τη μετάβαση επί 8

ΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισαγγελέας

13

ώρες πέραν του νομίμου ωραρίου τους. Ότι την επομένη, από την 08:00 ώρα, ξεφόρτωναν αυτοκίνητα σε διάφορα καταστήματα της πόλης και περί ώρα 12:00 αναχωρούσαν για την Αθήνα, όπου έφθαναν μετά από 8 ώρες, δηλαδή την 20:00 ώρα. Ότι, όταν πήγαιναν σε Φλώρινα, Κοζάνη, Κιλκίς, Κομοτηνή, αναχωρούσαν από την Αθήνα την 16:00 ώρα και έφθαναν στον προορισμό τους την 05:00 ώρα, δηλαδή απασχολούντο επί 13 ώρες πέραν του νομίμου ωραρίου τους. Ότι την επομένη, από την 08:00 ώρα ξεφόρτωναν αυτοκίνητα σε διάφορα καταστήματα των αντίστοιχων πόλεων και περί ώρα 10:00 αναχωρούσαν για την Αθήνα, όπου έφθαναν την 22:00 ώρα. Ότι, όταν πήγαιναν στα Σκόπια, αναχωρούσαν από την Αθήνα την 16:00 ώρα και έφθαναν στον προορισμό τους την 07:00 ώρα της επομένης, απασχολούμενοι κατά τη μετάβαση επί 15 ώρες πέραν του νομίμου ωραρίου τους. Ότι από ώρα 08:00 ξεφόρτωναν και αναχωρούσαν την 10:30 για την Αθήνα, όπου έφθαναν περί ώρα 01:00, εργαζόμενοι έτσι κατά την επιστροφή πέραν του νομίμου ωραρίου τους επί 9 ώρες. Ότι όταν πήγαιναν στην Ιταλία, διανυκτέρευαν στο πλοίο και πραγματοποιούσαν διαδρομές διάρκειας 20 ωρών εντός της χώρας αυτής. Ότι, τηρουμένων των αναλογιών, παρόμοιο πρόγραμμα εφαρμοζόταν για όλους τους ενάγοντες, με συνέπεια ο καθένας από αυτούς να απασχολείται πέραν του νομίμου και συμβατικού ωραρίου κατά τις ώρες που ειδικότερα προσδιορίζονται για τον καθένα τους κατά μήνα, μέσα στο χρονικό διάστημα της διάρκειας της συμβάσεως. Σύμφωνα με το ιστορικό αυτό, ο καθένας από τους ενάγοντες, με αυτοτελείς υπολογισμούς, ζητεί μεταξύ των άλλων και πρόσθετη αμοιβή για υπερεργασία και παράνομη υπερωρία. Το μονομελές πρωτοδικείο, με την πρωτόδικη απόφαση, η οποία θεωρείται ότι έχει ενσωματωθεί στην εφετειακή, που απέρριψε την έφεση της εναγομένης (ήδη αναιρεσείουσας) ως ανυποστήρικτη, έκρινε επαρκώς ορισμένη την αγωγή, απέρριψε τον περί του αντιθέτου ισχυρισμό της εναγομένης και επιδίκασε μέρος των αιτηθέντων ποσών. Με την κρίση αυτή, δικαστήριο της ουσίας ορθώς υπήγαγε την ένδικη αγωγή στις ουσιαστικές διατάξεις που αναφέρθηκαν και ουχί

παρά το νόμο παρέλειψε να κηρύξει την ακυρότητα του εισαγωγικού δικογράφου, ως αορίστου. Διότι από τα διαλαμβανόμενα στην αγωγή ήταν εμφανές ότι οι ενάγοντες υπονοούσαν ότι είχαν προσληφθεί ως οδηγοί φορτηγών αυτοκινήτων Α' κατηγορίας, προορισμένων να μεταφέρουν εμπορεύματα για λογαριασμό τρίτων. Περαιτέρω, από την περιγραφή του τρόπου της απασχόλησής τους, έστω και ενδεικτική σε ορισμένα σημεία, συναγόταν σαφώς, κατά τους ισχυρισμούς τους πάντοτε, το πόσες ώρες οδηγούσαν τα αυτοκίνητα, το πόσες ώρες κάλυπταν με αναμονή (περιμένοντας το πλοίο στην Πάτρα ή διανυκτερεύοντας επ' αυτού κατά τη διάρκεια των ταξιδιών στην Ιταλία) και το πόσες ώρες παρείχαν πρόσθετη εργασία, διενεργώντας τη φορτοεκφόρτωση των μεταφερόμενων αυτοκινήτων. Με βάση τους ισχυρισμούς αυτούς, η μεν εναγομένη είχε τη δυνατότητα απάντησης, το δε δικαστήριο μπορούσε να αξιολογήσει σε ουσιαστικό πόρισμα, συνεκτιμώντας τα αποδεικτικά στοιχεία που επικαλέσθηκαν και προσκόμισαν οι διάδικοι, όπως και πράγματι έπραξε. Επομένως, ο τρίτος από τους λόγους της αιτήσεως, κατά το μέρος με το οποίο υποστηρίζεται το αντίθετο και προσάπτεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η αναίρετική πλημμέλεια του άρθρου 559 αρ.1 ή, άλλως, 14 ΚΠολΔ, είναι αβάσιμος.

ΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισαγγελέας

13

6. Επειδή, από τις διατάξεις των άρθρων 1 και 10 του β.δ. 748/1966 και 904 ΑΚ συνάγεται ότι σε εκείνον που παρέσχε την εργασία του κατά τις Κυριακές πρέπει να χορηγηθεί αναπληρωματική εβδομαδιαία ανάπαυση διάρκειας 24 συνεχών ωρών σε άλλη, εργάσιμη ημέρα της εβδομάδας που άρχισε την Κυριακή. Η εκούσια ή εξαναγκασμένη παροχή εργασίας κατά την ημέρα της εβδομαδιαίας αναπαύσεως, απαγορευμένη από τους πιο πάνω κανόνες δημοσίας τάξεως, είναι άκυρη και γεννά απαίτηση αποδόσεως της ωφέλειας του εργοδότη από την παροχή μιας τέτοιας εργασίας κατά τις αρχές του αδικαιολογήτου πλουτισμού. Η ωφέλεια αυτή συνίσταται στις αποδοχές τις οποίες ο εργοδότης θα κατέβαλλε σε άλλο μισθωτό, που θα απασχολείτο με έγκυρη σύμβαση εργασίας κατά τις ως άνω ημέρες, υπό τις αυτές συνθή-

κες με τον ακύρωσ κατ' αυτές εργασθέντα. Από τις ίδιες διατάξεις, σε συνδυασμό με το άρθρο 17 του β.δ. 748/1966, κατά το οποίο προβλέπονται ποινικές κυρώσεις για τους εργοδότες, οι οποίοι παρέβησαν από δόλο ή αμέλεια τις περί υποχρεωτικής εβδομαδιαίας αναπαύσεως διατάξεις, καθώς και για τους εν γνώσει και οικειοθελώς απασχολούμενους μισθωτούς, συνάγεται ότι στην τελευταία αυτή περίπτωση (των εν γνώσει, οικειοθελώς απασχολουμένων) δεν διαπράττεται αδικοπραξία κατά την έννοια του άρθρου 914 ΑΚ και, επομένως, δεν μπορεί να στηριχθεί αξίωση χρηματικής ικανοποίησεως λόγω ηθικής βλάβης κατά το άρθρο 932 ΑΚ. Διαπράττεται, όμως, αδικοπραξία εις βάρος των μισθωτών, εάν αυτοί όχι οικειοθελώς, αλλά με εξαναγκασμό από τον εργοδότη, παρείχαν την εργασία τους αυτή. Στην προκειμένη περίπτωση, οι αναιρεσίβλητοι για τη θεμελίωση του σχετικού αιτήματος της ένδικης αγωγής, εκθέτουν ότι εργάζονταν όλες τις ημέρες του μήνα, πλην δύο Κυριακών, χωρίς να λαμβάνουν την εβδομαδιαία ανάπαυση (ρεπό) εκ μιας ημέρας που δικαιούνταν, διότι η αναιρεσείουσα, λόγω φόρτου εργασίας, τους υποχρέωνε να εργάζονται και κατά την ημέρα αυτή, δηλαδή ότι στερήθηκαν δύο ρεπό το μήνα. Κατόπιν αυτού, ζητούν, εκτός από το ημερομίσθιο που αντιστοιχεί στην απασχόληση αυτή, επί πλέον προσαύξηση 100% ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστησαν από την υποχρεωτική απασχόληση κατά την ημέρα της εβδομαδιαίας ανάπαυσης. Με το περιεχόμενο αυτό, το πιο πάνω αίτημα περί χρηματικής ικανοποίησεως λόγω ηθικής βλάβης είναι επαρκώς ορισμένο, αφού κατά τα ιστορούμενα στην αγωγή οι αναιρεσίβλητοι δεν παρείχαν την εργασία τους κατά τις ημέρες της αναπαύσεως οικειοθελώς, αλλά με εξαναγκασμό από τον εργοδότη, προκειμένου να αντιμετωπισθεί ο φόρτος εργασίας της επιχείρησης. Τα επί μέρους περιστατικά της αδικοπρακτικής συμπεριφοράς της αναιρεσείουσας, τα οποία δέχθηκε το δικαστήριο της ουσίας και συγκεκριμένα το ότι αυτή, δια των οργάνων της, εξανάγκαζε τους αναιρεσίβλητους να εργάζονται υπό την απειλή της απόλυσης, παρά τις διαμαρτυρίες τους, δεν ήταν αναγκαίο να περιέχονται στην αγωγή και, παρα-

δεκτός, προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία. Επομένως, ο τρίτος από τους λόγους της αιτήσεως, κατά το μέρος με το οποίο υποστηρίζεται ότι το δικαστήριο της ουσίας εσφαλμένα δεν απέρριψε ως αόριστη την αγωγή ως προς το συγκεκριμένο κεφάλαιο, παρά την υποβληθείσα πρωτοδίκως ένσταση της αναιρεσεύουσας, που επανέφερε με λόγο έφεσης και με τον οποίο αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η αναιρετική πλημμέλεια του άρθρου 559 αρ.1, πράγματι αρ.14 ΚΠολΔ, είναι αβάσιμος.

7. Επειδή, σύμφωνα με τις σκέψεις αυτές και αφού δεν υπάρχει άλλος λόγος αναιρέσεως, πρέπει να απορριφθεί η κρινομένη αίτηση και να καταδικασθεί η αναιρεσεύουσα στα δικαστικά έξοδα των αναιρεσίβλητων, που κατέθεσαν προτάσεις, κατά το νόμιμο και βάσιμο αίτημα αυτών (ΚΠολΔ 176, 183 και 191 παρ.2).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την από 15-10-2008 αίτηση περί αναιρέσεως των 9898/2005 και 230/2008 αποφάσεων του Εφετείου Αθηνών, στην πρώτη από τις οποίες έχει ενσωματωθεί η 2206/2003 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών. -Και

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την αναιρεσεύουσα στην πληρωμή χιλίων εκατό (1.800) ευρώ, για τα δικαστικά έξοδα των αναιρεσιβλήτων.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, την 9^η Δεκεμβρίου 2014. -Και

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, την 3^η Φεβρουαρίου 2015.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Πιστό Αντίγραφο
Θεωρήθηκε για τη νόμιμη
σήμανση.

Αθήνα, 19 ΜΑΪ 2015
Γραμματέας

ΕΦΕΤΕΙΟ
ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Πρωτόκολλο
13